Graduate diploma
West Dean

2018/2019

Arian de Goede

Inleiding

Afgelopen studiejaar heb ik mijn *graduate* diploma gehaald in Engeland aan West Dean College, school of Art and Conservation, nadat ik vorig jaar daar al mijn *foundation degree* (FdA) had afgerond. Dit jaar wist ik beter wat mij te wachten zou staan, de plek en de meeste mensen kende ik al. Vorig jaar stond vooral in het kader van verbreding, dit jaar zou meer gaan over verdieping. Met name keek ik uit naar het vak s*cience* waarin mij een beter begrip van materialen en (chemische en fysische) processen zou worden bijgebracht. Naast het vak s*cience* stond ook het vak *contextual studies* voor mij dit jaar op het programma. Ook dit jaar zou het gros van mijn tijd besteed worden aan praktijk- vaardigheden. Ik werkte dit jaar aan vijf conservatie objecten. Buiten deze reguliere projecten heb ik een deel van mijn vrije tijd besteed aan een aantal maak-projecten om mijn handvaardigheden goed op pijl te houden. In dit verslag over mijn graduate jaar zal ik het hebben over wat ik gedaan en geleerd heb tijdens deze vakken en projecten. Daarnaast vertel ik in dit verslag ook over de studiereis naar Wenen, korte cursussen en andere extra curriculaire activiteiten waarbij ik betrokken was.

Vakken

Dit jaar was één van de parttime praktijk-docenten van voor vorig jaar gestopt en daar hadden we er vier voor in de plaats gekregen. Twee waren met name gericht op het meubelmakers-deel van de groep en twee richtten zich op de conservatoren. Ieder had zijn eigen specialisatie en achtergrond. Dat maakte de lessen naar mijn mening heel rijk. Paul Tear, die voorheen werkzaam was bij *The Wallace Collection,* gaf altijd eerst een college en dan een demonstratie. Piran Hart kwam uit een restauratie achtergrond en was gespecialiseerd in snijwerk en was vooral van het praktisch aanpakken. Tristram is meer materiaal wetenschapper en werkzaam bij het *Victoria and Alberts* museum. Hij was voor mij een brug tussen het vak *science* en praktijk.

Voor s*cience* kregen we elke week college. De eerste helft van het jaar was gericht op het bestuderen van materialen en processen. Omdat ik scheikunde op de middelbare school heb laten vallen ben ik de zomer voorafgaand van dit jaar mezelf gaan bijspijkeren op het gebied van moleculaire verbindingen. Het boek dat ik hiervoor gebruikte sloot goed aan op wat we in de lessen bespraken. Hierover hebben we ook een tentamen gehad en essay geschreven. De tweede helft van het jaar hebben we leren werken met de analytische onderzoeksfaciliteiten die het lab op West Dean heeft. Zo leerden we wat elk apparaat doet en hoe dat werkt. Dit is soms erg kostbare apparatuur zoals de infraroodsprecum-meter. Sommige apparaten waren gevaarlijk, zoals de röntgenfluorescentiespectro-meter, en vereisten veel protocollen. Andere, zoals de microscoop en de tensiemeter, waren erg eenvoudig te opereren en interpreteren. Hierover hebben we presentaties gegeven en een essay geschreven. Het is bijzonder hiermee te mogen werken al denk ik niet dat ik voor mijn eigen bedrijf zulke machines zou aanschaffen. Het interpreteren van data en weten wat er überhaupt mogelijk is wel belangrijk.

Voor *contextual studies* kwam er vaak een (externe) spreker een college geven. Dit vak ging meer over de filosofische kant van de professie. Hier was dan vaak een opdracht of discussie aan verbonden. Dit was een heel breed vak en ging vaak over interpretatie: wat wel kon en wat niet en waarom en hoe dit verschilde tussen culturen op andere delen van de aarde. Verder ging het over uiteenliggende onderwerpen, van collectiebeheer tot roofkunst. Daarnaast hebben we voor *contextual studies* ook veel uitjes gehad en veel collecties en historische huizen gezien.

Tea caddy

Aan dit object, dat ik vorig jaar gestart ben, kon nog wat verbeterd worden. Dit waren een aantal kleine dingen, zoals de afwerking en het beter integreren van nieuwe onderdelen zoals de fineerband. De naad van mijn nieuwe stuk van de fineerband was lastig weg te werken maar uiteindelijk heb ik dit wel tot een bevredigend resultaat gebracht door middel van een vulmateriaal, een isolatielaag en kleur.

In eerste instantie is het goed wat mijn docent doet: als de leerling denkt dat hij klaar is vraagt hij namelijk wat zou je doen als een cliënt met dit object bij je aan komt en vraagt of jij het kan verbeteren. Hierdoor verlegt de leerling haar/zijn grenzen van wat acceptabel is en waar standaarden liggen. Mijn docent verwacht dat je tot het uiterste gaat. Ik vond dit lastiger als hij diezelfde vraag nogmaals stelt als ik weer vind dat ik klaar ben. Hierdoor besteedde ik de meeste tijd van de behandeling in de laatste paar procent. Hier was het moeilijk mijn enthousiasme te bewaren als er na enige tijd weinig verbetering te zien valt, omdat ik zo dicht op het object staar naar kleine verbeteringen. Die laatste paar procent ziet de cliënt niet en er blijft altijd wel een minuscule imperfectie die nog verbeterd kan worden. De vraag is of die verbetering wenselijk en nodig is. Het vak *contextual studies* gaf de nodige inzichten voor dit soort overwegingen: wat belangrijk is, waarom sommige argumenten zwaarder wegen en wie wat te zeggen/vinden heeft.

Haardscherm

Ook dit haardscherm is een object waarvan ik vorig jaar de behandeling gestart was en die ik dit jaar heb afgemaakt. Vorig jaar troffen we namelijk een mechaniek in dat haardscherm aan dat het mogelijk maakt om het in hoogte te verstellen. In eerste instantie was het de bedoeling dat ik decoratieve vaasjes zou maken op de draaibank zoals die staan afgebeeld in de *Cabinet-Maker and Upholsterer's Guide* uit 1749 van George Heplewhite. Hierin staat een zeer vergelijkbaar haardscherm. Met dit mechaniek was het echter niet mogelijk om iets dusdanigs boven op te plaatsen. In overleg met de klant is er voor gekozen om dit mechaniek te herstellen, omdat dat het object interactief en daardoor interessanter maakt. Zo was het oorspronkelijk ook bedoeld en nu verwarming door open vuur ongebruikelijk is is de voornaamste functie van dit object decoratie geworden. Binnen de school hebben we een bord hangen met voorbeelden van sloten, scharnieren en beslag, hiertussen hing een voorbeeld van dit mechaniek. Die was wel compleet en werkzaam. Het heeft als voorbeeld gediend voor een student van de *metal* afdeling die voor mij een replica heeft gemaakt van dit onderdeel. Het herstellen van dit onderdeel was helaas niet meer mogelijk. Aan mij was de taak een stijlonderzoek te doen en te bedenken hoe de bovenkant er dan wel uit moest gaan zien. Helaas bleek het erg lastig een soortgelijk voorbeeld te vinden.

Ik heb er toen voor gekozen om het eenvoudig te houden en er niet te veel van mijn eigen interpretatie op los te laten. Ik heb een klein detail terug laten komen, een profielrandje dat ook zichtbaar was op de rest van het object.
Daarnaast heb ik ook nog mogelijkheden onderzocht voor het conserveren van het beklede scherm dat in het frame zit. Het borduurwerk ontbreekt en de afdruk die de lichtschade heeft achtergelaten is nu nog zichtbaar maar naar verloop van tijd zal deze steeds verder vervagen. Ik heb textielconservator Kate Gill om advies gevraagd. De klant vond de opties die daar uitkwamen te duur dus daar is niets mee gedaan.

Staand horloge

Mijn eerste object was deze klokkast, deze was nog in een tamelijk goede conditie. Er waren vooral wat kleine mankementen. In dit proces heb ik met verschillende materialen gewerkt waaronder aerocotton, messing, hout en afwerkingsmaterialen. Ik heb me ook beziggehouden met het schoonmaken van een schimmelinfectie. Aerocotton is een conservatie-materiaal dat ik als steun achter het zijde van het ajourwerk heb bevestigt. Hiervoor heb ik advies gevraagd van medestudenten van de boek-afdeling. Ook met de verf die ik gebruikt heb voor het kleuren (orasol© dye) en de lijm (vislijm) die gebruikt is ter bevestiging is alleen voor materialen gekozen die goed te verantwoorden zijn. Dit is dan zo gebruikt dat het niet stoort met het originele materiaal. Van de handgreep van de deur heb ik een ontbrekend stuk messing toegevoegd, in plaats van de handgreep te vervangen wat minder moeite zou zijn geweest. Het meeste heb ik met hout gewerkt, met name voor de constructie maar ook fineer van het inlegwerk. Een hele opgave was het fineer in de juiste kleur krijgen. Ik heb verschillende proefstaaltjes gemaakt, maar de gewenste kleur kreeg ik door dampen van waterstofnitraat met koper als katalysator.
Het grootste deel van mijn tijd heb ik in dit project besteed aan de schellak-afwerkingslaag. Deze was in goede conditie maar het was lastig om een nieuw ingezette stukken eenzelfde afwerking te geven zonder de originele te verstoren. Voor het vak s*cience* moesten we een verslag koppelen aan een object waar we op dat moment mee bezig waren. In dit verslag heb ik uitgelegd waarom schellak door bepaalde stoffen oplost en door andere niet. Hierdoor heb ik Paraloid© gebruikt dat opgelost kan worden in stoffen die de schellak niet aantasten.
Het verslag betrekking laten hebben op een project waar je tijdens de praktijk mee bezig bent is voor mij een heel goede manier om het inzichtelijk te krijgen. Dit stimuleerde me daardoor ook extra goed om me in de stof van het verslag te verdiepen. In de praktijk was het wel lastig om deze synthetische stof onzichtbaar te laten opgaan in het geheel, dit vereiste wat tijd en experimenteren. De stof die ik als oplosmiddel gebruikt heb was dimethylbenzene. Dit kon ik veilig op de schellak gebruiken zonder dat dit het aantast. Deze stof is alleen voor mijzelf minder veilig om mee te werken vanwege de giftige dampen. Dit maakte het proces ook leerzaam door de ervaring met persoonlijke bescherming zoals een masker en afzuiging.

Kinderstoel

Dit kleine stoeltje was mijn volgende project. Het draaiwerk van de ontbrekende poot en sporten leek mij een mooie klus. Naast het bijmaken van deze nieuwe onderdelen was het een echte uitdaging om op een zo conserverend mogelijk manier de zitting te consolideren. Na veel gepuzzel en overleg met mijn medestudenten kwam er een oplossing, alleen voor deze klant was dat geen geschikte uitkomst. De stoel zou weer gebruikt moeten kunnen worden door een kind en moest daarom stevig genoeg zijn om veilig te gebruiken. Dit betekende dat het object een veel ingrijpendere behandeling moest krijgen dan misschien gewenst vanuit een conservatie oogpunt. Het frame van de gevlochten rotan zitting was in drie van de vier hoeken kapot. Om voldoende toegang te kunnen krijgen tot deze pen-gatverbindingen moest ik de rotan zitting verwijderen. Dit zou betekenen dat deze niet teruggeplaatst kon worden zonder aanzienlijk op stevigheid in te leveren. Ik had de toegang tot deze verbindingen nodig om deze goed te kunnen repareren om voldoende stevigheid te garanderen. Voor een goede hechting van nieuw materiaal heb ik vervolgens ook nog origineel materiaal weg moeten halen. Hierdoor gaf dit object mij vooral meer inzichten in waarde van tegengestelde belangen: de originaliteit van het object in verhouding tot de belangen van de eigenaar en het doel dat het dient.

Uiteindelijk ben ik er ook nog aan toegekomen om het stoeltje opnieuw te matten met rotan. Dit aangename proces is erg meditatief en repetitief. Het is niet heel lastig maar vereist wel een constante concentratie.

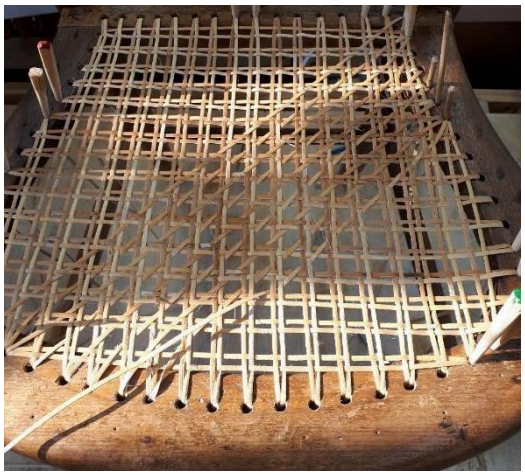

Vitrine

Deze vitrine was mijn laatste opdracht van dit jaar en al tijdens het maken van het conditierapport bleek dat het een grote opgave zou worden. Daarom werd besloten samen met Shane, een medestudent, hieraan te werken. Dit bleek geen overbodige luxe want we hebben het object maar net afgekregen. Ook was er veel repetitie bij deze klus en om dat allemaal alleen te moeten doen zou niet meer uitdagend of leerzaam zijn op een gegeven moment. Daarnaast komt Shane van een andere achtergrond en kon ik niet alleen van het meubel leren maar ook van hem en van het samenwerken op zich. Shane is erg georganiseerd wat betreft papierwerk, hij schrijft makkelijk en stelt dit niet uit. Daarnaast vindt hij het net als ik van belang om vooral die dingen te doen die je nog niet kunt. Als ieder van ons alleen die onderdelen had opgepakt waar we al vaardig in waren, waren we misschien eerder klaar geweest maar hadden we er minder van geleerd.
De vitrine had meer dan 150 losse of ontbrekende stukjes fineer waarvan het overgrote gedeelte palissander. Ook ontbrak er messing inleg en een sleutelplaatje. Door het werken van het hout waren veel delen krom en soms gescheurd. In de constructie waren wat kleine gebreken. Met dat laatste zijn we begonnen zodat de kast weer op eigen poten kon staan en we een stabiel object hadden om aan te werken. Vervolgens zijn we eerst gaan consolideren wat los zat om verdere verliezen te beperken. De ontbrekende stukken fineer hebben we op verschillende manieren aangepakt, we hebben oud fineer gebruikt dat al door fotodegradatie verkleurd was en een zelfde afwerking had, en we hebben nieuw fineer gezaagd en dit kunstmatig verouderd door het chemische te bleken.

Het schoonmaken en opnieuw lakken van het messing beslag was het onderwerp van mijn tweede grote verslagen voor s*cience*, wat net als de opdracht over de klok gekoppeld was aan een praktijkopdracht. Voor het schoonmaken heb ik verschillende methodes onderzocht en geprobeerd, onder andere een ultrasonisch bad wat door middel van trillingen vuil losmaakt en EDTA, een chelerende organische verbinding. Vervolgens heb ik voor het eerst gekleurde schellak aangebracht met een airbrush, een methode die ik zeer prettig vond werken.
De gebogen vlakken hebben we op verschillende manieren opgevangen. Dit deden we in overleg met de klant, want sommige oplossingen die wij hadden bedacht waren meer ingrijpend dan andere.
De klem-methode, hier afgebeeld, werd door mijn docent geprezen voor zijn innovativiteit. Door de gebogen zijde dusdanig mechanisch terug te forceren ontstond er aan de binnenkant een kier die wanneer opgevuld met een wig de zijde in positie wist te houden. Deze eenvoudige methode is effectief en simpel terug te draaien. Doordat we veel alternatieven overwogen en besproken hadden en het onderzoek hebben gedaan naar de krachten die in het materiaal zitten, hebben we er meer

uitgehaald dan slechts het toepassen van de oplossing.
Een ander groot probleem was de vervorming van de deuren. Hierdoor sloten ze niet goed. Wederom zijn er veel oplossingen besproken. Er is uiteindelijk gekozen om het fineer geheel te liften zodat we volledige toegang hadden tot het onderliggende hout. Door middel van warmte, vocht en het overstrekken van het materiaal hebben we de vervorming tot een acceptabel niveau kunnen terug-brengen. Omdat de lijm waarmee het fineer oorspronkelijk vastzat erg droog was kwam deze gemakkelijk los. Hierdoor hebben we zowel het houten raamwerk origineel kunnen houden als de afwerkingslaag op het fineer. Wel blijft bij mij de zorg hoe lang deze behandeling effect blijft hebben. Daarom zou dit object interessant zijn voor een langere termijn observatie.
Voor het ontbrekende sleutelplaatje hebben we hulp gekregen van de metaalafdeling. Een student die zeer bekwaam is in gieten heeft ons meegenomen in het proces van een moderne versie van de verloren was-methode. Er was namelijk op de andere deur nog wel een sleutelplaatje maar daar was voor de sluiting van de deur een deel afgezaagd. Van dit exemplaar hebben we een siliconen-mal gemaakt waarmee we kopieën in was konden maken. Deze kopieën konden we toen weer compleet maken door het ontbrekende deel er aan te smelten en te vormen naar voorbeeld van de andere zijde. Hiervan hebben we een aantal gemaakt zodat er uiteindelijk altijd wel een goede tussen zit. Deze hebben als vertakkingen aan een soort boom gemaakt en hier is vervolgens een

speciaal gips omheen gegaan wat een investering-mal wordt genoemd. Deze gaat in een oven waaruit de was dan verdampt, waardoor er een negatieve holte overblijft van de gewenste vorm. Daar wordt het gesmolten metaal in gegoten. Het geheel wordt in water gedaan om het te temperen waardoor de gipsen mal kokend oplost. Dit verklaart de naam investering-mal: de was en de mal ben je kwijt al voor je weet of het een gewenst resultaat had. Het gewenste resultaat had het zeker en het was een heel interessant proces om mee te maken. Ondanks dat het met meubels niet veel te maken heeft omdat dit een totaal ander ambacht is, vond ik het erg leerzaam om te doen.

Schedel vergulden

Vorig jaar vond ik tijdens een wandeling op het landgoed een hertenkarkas. De traditionele aanblik van een jachttrofee vind ik aan de ene kant mooi maar aan de andere kant ben ik geen voorstander van de jacht. Ik houd van dieren en de natuur en omdat dit dier al dood was vond ik dat ik het beest het best kon eren door er iets moois van te maken. Ik had bedacht om de schedel op een houten schildje aan de muur te monteren, maar wilde dan ook het bot graveren en vergulden. Het graveren heb ik achterwege gelaten omdat ik de vorm van de schedel al genoeg voor zichzelf vind spreken en ik maar één kans had en beperkte ervaring. Voor het vergulden heb ik ervoor gekozen om dit met wit goud te doen. Deze kille toon steekt dan mooi af op het warme donkere hout, daarnaast zal door de zilver-content van de legering een patina op ontstaan. Ik vroeg een kennis die hobby preparateur is om advies over hoe ik het beste de schedel kon schoonmaken en consolideren. In eerste instantie was ik van plan te water-vergulden omdat je een glad resultaat krijgt dat je tot een hoge glans kunt polijsten. Voor dit proces heb ik toen geleerd zelf gesso en bole aan te maken, dit bleek echter een hele opgave om goed aan te brengen. Omdat het wateroplosbaar is dacht ik dat ik dat gewoon kon oefenen maar dit bleek voor het poreuze bot niet wenselijk. Daarom besloot ik te wachten tot de korte cursus. Omdat zelfs voor een ervaren vergulder dit al een uitdagende vorm was werd mij sterk aangeraden om met de oliemanier in plaats van op de watermanier te werk te gaan. Toch konden veel vragen over het maken en aanbrengen van de traditionele gesso-manier toen in de rest van de oefeningen beantwoord worden wat het dan wel weer de moeite waard maakte. Vorig jaar had ik torsen als oefening gemaakt, daar had ik er toen al een van verguld als oefening, maar dit jaar heb ik ervoor gekozen één van de open torsen te vergulden. Met name heb ik mij gericht op het ontstressen hiervan, waar ik vorig jaar door tijdgebrek minder aandacht voor had. Het ontstressen of het kunstmatig patineren is een vaardigheid die in mijn ogen snel kan neigen. Dit vooroordeel is echter geen reden om het dan niet te willen kunnen, en het kan heel sympathiek zijn om een object een harmonisch geheel te kunnen laten zijn. In de tors hieronder heb ik een indeling gemaakt van drie stukken: aan de linkerkant heb ik het “nieuw” verguld gelaten, hoogglans opgepoetst. In het midden heb ik met een zijden doek licht door het bladgoud heen gepoetst zodat de Bole-laag te zien is, dit werd historisch ook al gedaan. Helemaal rechts heb ik het geprobeerd te tonen naar het voorbeeldstuk erboven. Dit kan op verschillende manieren, afhankelijk van het medium dat je gebruikt om de rest te isoleren. Ik heb gekozen voor Paraloid© met acrylverf en puimsteen poeder.

Letters snijden

De meubelafdeling heeft een dag een korte cursus lettersnijden gekregen van één van onze parttime docenten. Deze docent is gespecialiseerd in restauratie en met name houtsnijwerk. Daarvoor had Harry de nieuwe barman Steve al aangeboden een nieuw naambord voor de bar te maken. Ik bood Harry aan om hem hiermee te helpen zodat ik zelf ook wat ervaring kreeg in lettersnijden. Dit bord hebben we samen in één dag gemaakt en Steve was er erg blij mee. Deze introductie samen met de cursusdag waren erg leuk. Het was een goede ervaring maar wat les betreft was het meer een kwestie van ervaring op doen. Het is goed om te zien dat ik dit ook gewoon kan, het is dan ook niet heel moeilijk. Het moeilijkste is het uitlijnen van de letters, zorgen dat ze consequent zijn en de juiste positie hebben. Harry zei mij echter later bij een andere opdracht die hij deed, dat het het eenvoudigst is om de letters uit te printen en dan op het hout te plakken. Daarmee zit je goed wat betreft lettertype en verhoudingen en zo win je veel tijd met het niet hoeven uitlijnen. Het gene dat mij het meest is bijgebleven is dat je je niet moet laten meeslepen: als je te erg gefocust raakt op een hoekje of de diepte is het makkelijk om je je daarin te verliezen. Dan worden de letters te diep wat niet mooi is of dat ene hoekje dat je een strakke lijn wilt geven wordt steeds vormlozer. Om dat dan één geheel te laten zijn moeten de andere letters gelijksoortig worden, wat er dan uiteindelijk niet mooi uit ziet.

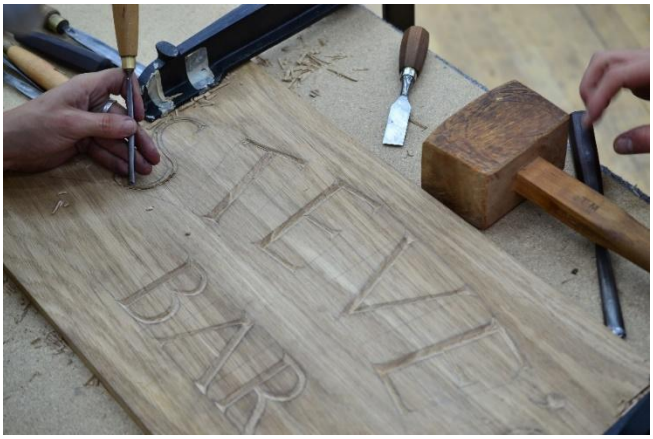

Houtdraaien

Een medestudent van de klokkenafdeling had een opdracht voor mij. Omdat ik van hout draaien houd dacht hij dat ik wel een nieuw onderdeel voor een barometer kon maken. Wat hij had als voorbeeld wilde hij graag 25% groter. Een dergelijke oefening had ik al eens gedaan tijdens een houtdraai-cursus bij mijn stage bij houtdraaier Joost Kramer in Utrecht. Op die manier had ik het ontwerp vergroot en een proef (rechts te zien op bovenstaande foto) gemaakt in populierenhout omdat dat een stuk goedkoper is dan mahonie maar wel rood geverfd zodat de klokkenstudent John een goed beeld kon krijgen van hoe een groter exemplaar zou staan. Dit viel tegen want het was te groot. Het verzoek werd toen of ik het vaasje dat hij op internet had gekocht een zelfde soort afwerking kon geven zodat het een beter geheel werd met de kast van de barometer. Dit heb ik toen tot John zijn tevredenheid gedaan met schellak.

Verder heb ik nog een aantal potjes gedraaid van hout dat ik voorhanden had. De meeste hiervan heb ik weggegeven aan mensen die dat leuk vonden. De linker is van slapend beuken, dat zich door zijn interessante tekening goed leent voor potjes omdat het leuk staat als deze tekening doorloopt van de deksel in de pot. Ook door deze schimmels (wat de slaap eigenlijk is) was het zeer bros. Daardoor draaide het erg vlot maar was het ook kwetsbaar. De rechter is van libanon ceder. Door de hars van het hout merk je dat dit lastiger te bewerken is.

Dovetails en kistjes

Mijn medestudent Harry T. Morris heeft in het tweede jaar FDA gekozen voor de maak-richting, en is bezig zich te ontwikkelen tot een ambachtelijk meubelmaker met veel verstand van het vak en materialen en ontwerp. Naast een goede vriend is hij inspirerend in de zin van hoe hij op jonge leeftijd (20) al zo goed weet wat hij wil en daar hard voor werkt.[1] Samen met hem en Shane, een vriend en mede *graduate* student uit Australië, zijn wij vaak in de werkplaats, ook buiten de reguliere tijden van negen tot vijf. Harry daagt mij dan graag uit om af en ook nog verbindingen zoals zwaluwstaarten te maken. Hier laat ik mij graag toe verleiden omdat ik het heel belangrijk vind om goed te zijn in het ambacht. Ik vind ook dat je geen goede restaurator kunt zijn als je deze vaardigheden niet beheerst. Zo is de *dovetail competitie* ontstaan, het zo snel mogelijk een zwaluwstaart verbinding maken. Dit bleek een goede oefening, ondanks dat ze erg slordig waren. Er kwam verbetering in zowel in de nauwkeurigheid als in de routine en tijd. Het ging allereerst om de tijd maar er werden ook strafpunten toegekend aan slordigheid. Het hout was al vlak en haaks gemaakt en verder was het toegestaan om je gewenste gereedschap klaar te leggen. Het aftekenen, zagen, steken en pas maken werd dan getimed. Vervolgens werden deze staarten afgezaagd en deden we het opnieuw.

Als alternatieve opdracht voor mezelf wilde ik ook een set maken waar nauwkeurigheid centraal zou staan in plaats van de tijd. Ik had nog wat noten hout over en met mijn *conservation* project van de *Tea caddy* nog vers in het geheugen wilde ik graag zo een maatkistje maken. Als extra uitdaging heb ik er voor gekozen om zwaluwstaarten te maken met een verstek. Het stuk hout dat ik voorhanden had was uiterst geschikt omdat notenhout zich goed leent voor deze soort verbindingen. Het monteren van de scharnieren ging voorspoedig ondanks dat ik dat al een tijd niet had gedaan. Vervolgens heb ik mij voor de afwerkingslaag weer laten inspireren door Harry. Ondanks dat hij bezig is met nieuwe objecten maken, is hij wel de beste in de meubelafdeling in schellak politoeren. Hierin wilde ik zelf graag beter worden, daarom heb ik voor deze manier van afwerken gekozen. Uiteindelijk ben in veel langer bezig geweest met de afwerking dan met het maken van het kistje. Dit kwam omdat ik fouten maakte en ontevreden was. Hierdoor heb ik de afwerking tot tweemaal toe afgehaald en opnieuw aangebracht. Juist hierdoor heb ik mij meer moeten verdiepen in het proces, net als bij het hertenschedel-project, en was het niet slechts een kwestie van doen en oefenen maar ook van leren en begrijpen.

[1] https://www.htmorris.com

Een vriendin daar vond het een mooi kistje dus ben ik er nog eentje gaan maken, ditmaal in mahonie. Een eerstejaars student heeft ook een kistje gemaakt en daarbij gebruikgemaakt van een wortelnoten fineer op een gebogen vorm. Hiermee heeft hij zichzelf een behoorlijke uitdaging gegeven. Hem bezig te zien met dit proces was voor mij reden om bij dit volgende kistje ook weer eens met fineer te gaan werken. Dit deed ik ook omdat ik een oplossing voor zijn probleem had bedacht, namelijk klemmen met een vacuümzak. Ik was benieuwd of die zou werken en het werkte gelukkig uitstekend.
Dit tweede kistje is iets groter, De staarten en nesten van de verbinding zitten aan de andere zijde, deze heeft de bodem in een groef in plaats van een sponning en ook heb ik bij deze de binnenkant ook met schellak afgewerkt in plaats van was. Daarnaast heeft deze een slotje, voor dit slot heb ik zelf een sleutel pas gemaakt en het sleutelplaatje gemaakt.

Cursus smeden

Afgelopen jaar ben ik een aantal maal bezig geweest met smeden. In de door studenten georganiseerde *blacksmith society,* maar ook heb ik met de meubel groep een smeedcursus gedaan.
Deze was vooral gericht op het maken van gereedschap, daarom hebben we toen met *tool steel* gewerkt. Hiervan hebben we twee gebogen beitels gemaakt. Het kwam zo uit dat we recent in de s*cience* lessen uitleg hadden gekregen over staal met een hoger carbongehalte en hoe zich dit moleculair verhoudt in een materiaal en het sterker maakt. Om dit daarna direct in de praktijk te kunnen ervaren was heel handig. Ook helpt het om dezelfde uitleg maar dan vanuit het oog van de smid te krijgen. Deze is heel ervaren maar kijkt vanuit een praktisch oogpunt naar het materiaal. In het proces van gereedschapmaken komt een groot deel van de terminologie voorbij in praktische zin. Ik heb mijn nieuwe beitels uitvoerig geslepen en heb

er handvatten voor gedraaid. Helaas bleek er iets mis te zijn gegaan in het proces. Mij is echter niet duidelijk geworden wat, maar de beitels bleven niet lang scherp. Dit moet gebeurd zijn tijdens het ontlaten of temperen, wat allebei heel nauw luistert. Gelukkig is deze smid regelmatig aanwezig op West Dean om cursussen te geven en hij is met mij een deel van het proces nog eens over gegaan. Dit ging helaas ten koste van een van de twee beitels maar ik ben hem heel dankbaar dat hij de tijd wilde nemen om dit met mij nog eens te doen. Na afloop ben ik namelijk wel geëindigd met een goed werkende beitel, al is hij een stuk korter. Met een nieuw handvat maakt dat voor mij niet uit.

Studiereis Wenen

Om het jaar gaat West Dean College op een buitenlandse reis met alle *conservation students.* Dit jaar ging die reis naar Wenen. Met name onze docent had erg zijn best gedaan om ons bij plekken naar binnen te krijgen waar je normaliter niet zo snel kan of mag komen. Mede daardoor was het een zeer inspirerende en leerzame reis. Vooral het zien van een Roentgen-meubel in actie was erg bijzonder. Deze 18e-eeuwse topstukken zijn wereldberoemd om hun mechaniek. In musea kun je ze wel zien, soms ook open opgesteld en dan is het alsnog indrukwekkend, met name de marqueterie. Dit keer kregen wij echter in de conservatie studio van de MAC ook een demonstratie van hoe hij kan openklappen. Op YouTube staat een filmpje [2] van een soortgelijk cabinet van Roentgen. Om dit in het echt te zien was uniek. Hiervoor waren we rondgeleid in het depot van het museum, dit was ook fantastisch maar zou je door de hoeveelheid aan overweldigende dingen de tijd bijna vergeten. Ook het bezoek aan de *conservation* opleiding aan de universiteit van Wenen was zeer interessant, een kijkje in een andere keuken.

Verder is Wenen een heel mooie stad en met genoeg te zien, met name door een college van onze parttime docenten over de stad en modern design ging het echt leven.

[2] https://www.youtube.com/watch?v=MKikHxKeodA

Extracurriculaire activiteiten

Dit jaar heb ik mij ingezet voor de belangen van de studenten door mij op te geven voor de activiteitencommissie. Omdat de school weet dat de West Dean ervaring uitermate overweldigend kan zijn, zorgt de school goed voor haar studenten. De meeste studenten zijn ver van huis, werken heel hard en de campus ligt erg afgelegen en geïsoleerd. Hierdoor kan het soms beklemmend voelen en is het moeilijk afstand te nemen van het werk. Dit is belangrijk om bijvoorbeeld een tunnelvisie te voorkomen, weet ik uit eigen ervaring. Daarom heeft de school een budget voor *student societies* en activiteiten. Eerder noemde ik al de *blacksmith society* maar zo had je bijvoorbeeld ook een badminton- en brei-society!

Zelf ging ik bij de activiteitencommissie en ik ben het meest trots op de d*uck race*. Ik hoop dat dit dan ook een jaarlijks terugkerend evenement wordt. Het concept, een geleend idee, is simpel: rubber eendjes laten racen in de rivier die over het campusterrein stroomt. Dit evenement vond direct na de paasvakantie plaats en daaruit ontstond ook het idee van een decoratiewedstrijd.
Verder hebben we met de commissie een erg goede editie van het eindfeest neergezet. Een andere extra curriculaire activiteit was het bijwonen van de door studenten georganiseerde symposium over duurzaamheid. Hier kwamen sprekers uit verschillende landen iets presenteren over duurzaamheid. Dit werd op West Dean gehouden en door studenten georganiseerd. Dit was zeer waardevol om te netwerken en ook waren de meeste presentaties erg leerzaam.

Ik kijk met plezier terug naar mijn afgelopen jaar omdat ik hard gewerkt heb en veel geleerd en dat was precies wat ik uit mijn jaar wilde halen. Al lijkt mijn drang om meer te leren er niet minder op geworden zag ik het niet zitten om volgend jaar nog een jaar te doen. Nu wil ik eerst aan de slag met mijn opgedane kennis en zal mij daarnaast altijd blijven ontwikkelen.
Uiteindelijk is het altijd mijn droom om een eigen bedrijf te hebben met een werkplaat/studio en dat is waar ik mij nu op wil richten.